

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 17. De minore excommunicatione,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

CAPVT XVII.

De minore excommunicatione.

SVMMARIVM.

- 140 Definitio minoris excommunicationis.
- 141 Ligatus minore excommunicatione peccat mortaliter suscipiendo quodcumq. Sacramentum.
- 142 Sacramenta ab ipso collata sortiantur effectum, sed ipse peccat confrendo, non tamen mortaliter, nisi id faciat ex contemptu.
- 143 Peccat mortaliter dicens Missam, si eligatur ad beneficium, electio non censetur canonica, si sine valida, distinctio est distinctio explicata.
- 144 Potest eligere, & exercere ea que sunt iurisdictionis.
- 145 Potest Ecclesia intrare, & in choro cum ceteris canere. Nec illicitum est cum eo communicare.
- 146 Non incurrit excommunicationem minorem per quodcumq. peccatum mortale.
- 147 Minor excommunicatio imponi potest ob peccatum veniale, & quis post eam imponere.
- 148 Minor excommunicatio incurritur tantum communicatione cum excommunicato nominatus denunciato, nisi notorio Clerici percussore.
- 149 Quomodo potuerit Ecclesia ad illos duos casus talem poenam restringere.
- 150 Talem restrictionem non esse factam in favorem excommunicati. Quid prosit aliis fidelibus.
- 151 A minore excommunicatione absolueri potest, qui a maiore.
- 152 Sententia Nauarri, quod quilibet Sacerdos absolueri possit a minore excommunicatione: contraria est communis.
- 153 De potestate absoluedi ab excommunicatione facta in cap. Nuper, De sentent. excommunic.
- 154 Nauarri opinio teneri potest in praxi, & quid ex parte excommunicati absolutio a minori excommunicatione requiratur.
- 155 De modo absoluedi ab excommunicatione minore, notanda.

MINOR excommunicatio dupliciter dicitur, vno modo generaliter de omnia, qua restringitur maior ad aliquam tantum partem eorum que pertinent ad externam fidelium communionem; quo modo excommunicatio minor dicitur ea, qua in cap. Episcopi, 11. quæst. 3. communicatione aliorum Episcoporum priuatur is Episcopus, qui innocentes, aut minimis ex causis culpabiles excommunicauerit. Altero modo specialiter minor excommunicatio dicitur de ea que excludit tantum a participatione passiuæ Sacramentorum. De qua sola hic agitur, quoniam habet quædam que non intelliguntur in electis illis que de maiore excommunicatione dicta sunt; sicut intelliguntur ea que ad ceteras excommunicationes minores pertinent: quando quidem non alia differentia separantur ab excommunicatione maiore, quam quod ex respectu tantum certarum personarum; priuatur his quibus ipsa maior excommunicatio priuat respectu omnium fidelium. De qua re Vgolinus De censuris tab. 3. cap. 7. De ea autem que specialiter dicitur minor excommunicatio, tria pro iudicio de peccatis docenda occurrunt: primo, quid sit; secundo, quomodo incurratur; tertio, quomodo tollatur.

Quid sit minor excommunicatio.

SECTIO I.

140. **C**VM omnis priuatio ex forma, qua proxime priuat, cognoscatur ad explicandam propriam rationem minoris excommunicationis, de qua agimus, videndum est cuius rei ipsa sit priuatio. Communis ergo consensus est sacrorum Canonum sanctione, excommunicatum minore excommunicatione priuari proxime sola Sacramentorum (omnium intellige, excepto Baptismo, ante quem susceptum nulla censura Ecclesiastica incurritur) participatione passiuæ, iuxta cap. Si celebret, De Clerico excommunic. & cap. Si quem, De sentent. excommunic. Quocirca propria ratio illius plene explicatur trita definitione, qua dicitur censura

Ecclesiastica separans fidelem a passiuæ Sacramentorum participatione.

Cui definitioni congruenter hæc statui possunt. Primo, excommunicatum minore excommunicatione peccare mortaliter ingerendo se passiuæ participationi alicuius Sacramentis; quod expresse tradunt Caiet. in verbo Excommunicatio, cap. vlt. sub fin. m. & Couar. ad cap. Alma mater, per. 1. §. 8. nu. 2. vbi eius rei hanc rationem adfert, quod is faciat contra speciale præceptum datum in re graui, vtpote quo taliter excommunicati prohibentur Sacramenta percipere. Reuicteq. sententiam Hostiensis, & Innoc. existimantium excommunicatum minore excommunicatione celebrantem, ideo peccare mortaliter, quod celebrat in peccato mortali constitutus. Non enim potest esse illa ratio, cum minor excommunicatio incurratur etiam ob peccatum veniale, vt propter communicationem cum communicato in humanis: puta in colloquijs, mensa, &c. que de se non sunt materia grauis, qualis requiritur ad mortale.

Secundo statui potest, Sacramenta collata ab excommunicato minore excommunicatione, sortiri effectum suum, vt v.g. valere absolutionem ab ipso collatam, etiam si (quidquid in contrarium dicat Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 24.) conferendo peccet, vt aperte constat ex cap. Si celebrat, De Clerico excommunic. in quo sic habetur. Peccat autem (de excommunicato minore excommunicatione loquitur) conferendo Ecclesiastica Sacramenta, sed ab eo collata non carent effectu, cum non videatur a collatione, sed a participatione Sacramentorum, que in sola perceptione consistit, remotus. Quod peccatum, quamuis Syluest. Excommunicatio 4. num. 1. putet esse mortale; melior tamen est Soti sententia in 4. distinct. 22. q. 2. art. 3. non longe a princip. atque aliorum quorum meminit Couarruius loco cit. tantum esse veniale. Non enim aliunde ratio ea peccati prouenit, quam ex veniali quadam (inquit Sotus) irruentia, siue ex quadam indecentia, que in eo dicitur, quod is qui non potest Sacramenta suscipere, illa communique alii. Quod si loqueretur Syluester de tali collatione, quatenus potest ex contemptu Ecclesiasticæ disciplinæ fieri, recte sentiret. Tunc enim est peccatum mortale, cum ob illud possit excommunicatio ferri, ex memorato Cap. Si celebrat, in fine.

Tertio, statui potest excommunicatum minori excommunicatione celebrando Missam peccare mortaliter; cum id facere non possit absque participatione passiuæ Eucharistiæ, a qua suspensus est: etiam si inde non incurrat in irregularitatem, prout habetur ex initio eiusdem cap. Si celebrat.

Quarto, statui potest, cum ille qui eligitur ad beneficium, consequenter eligatur ad aliquam receptionem Sacramentorum, prout notatur in eo ipso cap. Si celebrat, excommunicatum minore excommunicatione, quia arceatur ab omnium Sacramentorum receptione, vt dictum est, non eligi canonice ad beneficium Ecclesiasticum. Id quod attingunt Sylu. Excommunic. 4. num. 4. Sotus loco supra citato, & Couar. in memorato §. 8. num. 3. Vbi & disputat; num si talis electio fiat, ea valeat: atque illatis pro vtraque parte authoribus, statuit non valere, irritamq. esse. Sed sententia contraria Felini ad cap. Dilecti, num. 3. De exceptionib. & Richar. in 4. distinct. 18. art. 7. quæst. 4. quos Suarez sequitur tomo 5. in 3. partem disput. 24. quæst. 2. num. 21. non caret probabilitate, ob conformitatem quam habet cum verbis dicti cap. Si celebrat: vbi tantum scienter facta electio dicitur irritanda.

Ad id vero quod glossa ad idem cap. habet, ignorantiam non reddere illam ad hoc habilem, vt eligi possit, respondeo, illum non esse inhabilem, nisi vt per canonem reddatur inhabilis. Predictus canon autem loquitur tantum de his qui scienter eliguntur: neque poenæ sunt interpretatione extendendæ, sed potius restringendæ, iuxta cap. Poenæ, De poenit. distinct. prima. Atque quod dicitur de electione, vt videtur est apud Vgol. num. tab. 3. cap. 6. §. 3. similiter de collatione beneficii dicendum est. Vnde & de vtraque authores indifferenter loquuntur.

Quinto, statui potest excommunicatum minore excommunicatione posse eligere, & exercere ea que sunt iurisdictionis: quod

nis: quod expresserunt Sylu. Excommunicatio 4. nu. 3. Sot. in 4. dist. 22. quæst. 2. art. 3. Nauar. cap. 27. num. 24. & habetur ex cit. cap. Si celebrat. Ratioq; est, quo talia in ipso excōmunicato nullo modo ordinentur ad susceptionem Sacramentorum, ideoq; prohibitione perceptionis Sacramentorum, non sunt censenda consequenter prohiberi. Quare non male sentit Nauar. loco cit. cum non peccare absolueno ab excommunicatione, siue maiore, siue minore: cum talis absolutio sit actus solus iurisdictionis Ecclesiasticæ, à qua non suspenditur.

145. Sexto, statui potest excommunicatum minore excommunicatione posse absque vlla culpa intrare Ecclesiam, aut dire Missam, suscipere pacem, & panem benedictum, interesse diuinis officiis, imo illa in choro cū cæteris dicere: dummodo non recipiat Sacramenta. Ita tenent Palud. in 4. dist. 18. quæst. 6. art. 3. Sylu. Excommunicatio 4. num. 4. sub finem. D. Anton. 3. part. tit. 25. cap. 2. §. 1. sub finem. Nauar. loco cit. Couar. ad cap. Alma mater, 1. par. §. 8. num. 2. Et ratio est, quia Ecclesia illum priuando participatione Sacramentorum, non priuat participatione generalium precum, quæ fiunt in templo. Deinde quantumuis osculum pacis, & panis benedictus successerint in locum sacræ communionis, à qua excommunicatus minore excommunicatione, arceatur, non sunt tamen sacra communio: & yr recte ait Paludan. ideo successerunt, vt qui indigni essent ipsa sacra communione, saltem ad illa admitterentur.

Postremo statui potest, cum excommunicatus minore excommunicatione non priuetur cœtu fidelium, nō modo non incurri excommunicationem communicando cum illo, sed neque committi peccatum. Quod vtrumque Syluester expressit in verbo Excommunicatio 5. in. titio.

Quomodo incurratur minor excommunicatio.

SECTIO II.

146. GABRIEL in 4. distinct. 18. quæst. 2. lit. B. in fine, & Angelus in verbo Excommunicatio 4. existimant propter quodcumque peccatum mortale excommunicationem minorem incurri: quia homo per illud se indignum reddit sacra Eucharistia, reliquorumque Sacramentorum receptione. Sed eam sententiam recte Sotus refutat in 5. distinct. 22. quæst. 1. art. 1. col. 4. quia excommunicatio non inducit quamcumq; indignitatem suscipiendi Sacramenta, sed illam quæ ab Ecclesiastica sententia prouenit. Quantumuis autem ille qui se per peccatum mortale diuina gratia priuauit, ob deformitatem peccati reddiderit se diuina lege indignum perceptione Sacramentorum: nihilominus tamen non censetur proprie excommunicatus, donec per Ecclesiasticam sententiam ab eadem perceptione arceatur. Hacq; de causa, quantumuis minore excommunicatione irretitus, per contritionem respiciens constituatur in gratia Dei; non ante tamen, quam ab eadem excommunicatione fuerit absolutus, dignus est Sacramentorum perceptione.

147. VTA TEM docemus quomodo incurratur. Primo obseruandum est, eam imponi posse non solum ob peccatum mortale, sed etiam ob veniale: nempe ob communicationem cum excommunicato in alloquio, mensa, aliisque humanis, in quibus non cernitur Dei irreuerentia, aut proximi, vel sui lesio notabilis. Quod si quis opponat videri graue, vt pro veniali culpa fidelis priuetur participatione Sacramentorum, quæ bonum est maximum. Respondet Sotus in 4. dist. 22. q. 1. art. 2. col. 3. Sacramentorum perceptionem non esse quouis tempore necessariam, minoremque excommunicationem posse tolli facillime: ita vt fidelis minus puniatur hac priuatione, quam cum per maiorem excommunicationem priuetur publicis Ecclesiæ precibus, quæ sunt continua, & perennia vitæ spiritualis subsidia. Obseruandum est secundo, non aliam excommunicationem minorem, quam à iure, esse in vfu: etiam si possit quoque ab homine ferri, prout multis authoribus citatis habet Vgolinus De censuris tabul. 3. cap. 1. in principio. Vbi etiam docet, eum tantum hominem posse illam ferre qui potest maiorem: quia illa, vt hæc, requirit iurisdictionem fori contentiosum: quia quoniam simplex Parochus caret, negandus est, quicquid aliqui contraxerint, ean-

dem ferre posse. Quæ de re ipse Vgolinus plenius consequenter in §. 1. num. 2.

148. Obseruandum est tertio, plura quidem à D. Anton. 3. parte, tit. 25. cap. 2. §. 1. & à Sylu. in verbo Excommunicatio 4. n. 2. referri peccata ob quæ à iure incurritur excommunicatio minor: sed sequendum esse quod indicant Caiet. in verbo Excommunicatio, cap. vltimo, yer. Excommunicatio minor. & Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 25. & 35. cum dicunt in Ecclesia vsum obtinuisse, vt ea nō incurratur nisi ob participationem cum excommunicato maiore excommunicatione denunciato, aut cum notorio Clerici percussore: ad eos enim duos casus pœna minoris excommunicationis (cui per cap. Cum excōmunicato, 11. quæst. 3. generaliter subicitur participans cum excommunicato maiore excommunicatione) restricta est in Concil. Constantiensis sub Martino V. Cuius decretum non reperitur quidem in acta eiusdem Concilij: referunt tamen à D. Anton. in 3. parte, tit. 25. cap. 3. vbi & ostendit editum fuisse in eodem Concilio, & à Martino quinto confirmatum in perpetuum. Referunt quoque plurimi alij, quorum meminit Couar. ad cap. Alma mater, 1. par. §. 2. num. 7.

149. DE QVA restrictione, antequam ad sequentia veniamus, quædam annotanda sunt. Primum est, ei non repugnet quod dicitur, Ecclesiam non posse dispensare in iure diuino. Nam vt obseruat Sotus in 4. dist. 22. quæst. 1. art. 1. & post ipsum Vgolinus De censuris, tab. 1. cap. 2. initio: licet potestas excommunicandi sit de iure diuino, quia instituta est à Christo; effectus tamen potestatis, nimirum priuare hominem hoc, vel illo bono, vt participatione Sacramentorum, aut cōmunibus precibus, aut humana conseruatione, tantum est de iure Ecclesiastico: quia cū Christus non definerit, vel formam, vel effectum excommunicationis, reliquit arbitrio Ecclesiæ ea de restatuere. Quamquam tamen postquam Ecclesia sic interpretata est eam suam potentiam, vt hac vtendo staueret priuare excommunicatum participatione certorum bonorum, ille ius diuino priuatus censi debet hoc nomine, quod priuatio eiusmodi habeat fundamentum in institutione Christi, à quo accepit Ecclesiæ excommunicandi potestatem. Sicq; verum est quod Couar. ad cap. Alma mater, par. 1. §. 1. n. 1. & 2. contendit communionem cum excommunicato prohibitam esse iure diuino. Si enim aliter accipitur, vix explicari potest quomodo valida sit restrictio de qua agimus, Concilij Constantiensis.

150. Secundum est, non esse institutam eam restrictionem in fauorem excommunicatorum, sed aliorum fidelium: quod Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 35. notat, vt & Couar. in citata 1. par. §. 2. num. 11. ex Concilio Basiliensi, in quo inuolutioni constitutionis memoratæ Concilij Constantiensis hæc subiunguntur: Per hoc tamen huiusmodi excommunicatos, suspensos, interdictos, seu prohibitos non interdicat, supple Synodus, in aliquo releuare, nec eis quomodolibet suffragari. Idem quoque patet ex principio eiusdem constitutionis, in quo satis indicatur, cum facta esse dicitur in gratiam nō contumacium, quales sunt qui excommunicantur, sed timoratarū conscientiarum; sic enim incipit: Ad euitandum scandala, & multa pericula, quæ conscientis timoratis cōtingere possint, Christi fidelibus tenore præsentium misericorditer indulgemus, &c. Vnde Couar. colligit quod excommunicatus etiam ante denunciationem teneatur eodem modo abstinerere ab his quæ interdicta sunt excōmunicatis, quo tenebatur ante illam constitutionem. Intellige ex Nauar. in citata. num. 35. siue is manifestus sit, siue occultus, quia in iis quæ tendunt in fauorem excōmunicati, non est inter occultum & manifestum differentia, prout habet Panorm. ad cap. Postulasti, num. 4. De Clerico excōmunicato. Colligi etiam potest excommunicatum non magis cum altero excommunicato communicare posse, quam poterat ante factam eam de qua agimus, restrictionem.

151. Tertium est, hanc restrictionem, vt notat Sotus in 4. dist. 22. quæst. 1. art. 4. in eo prodesse fidelibus, quod extra duos casus exceptos, ex participatione cum excommunicatis, siue in diuinis, siue in humanis, non modo non incurratur minor excommunicatio, sed nec peccatum committatur. Id quod facile est deducere ex his verbis memoratæ constitutionis Concil. Constantiensis. Tenore præsentium misericorditer indul-

ter indulgemus, quod he no deinceps à communione alicuius, in Sacramentorum administratione, vel receptione, aut aliis quibuscumque diuinis, vel extra illa, prætextu cuiuscumque sententiæ, aut censure Ecclesiasticæ, à iure vel ab homine generaliter promulgate, teneatur abstinere, vel aliquem vitare, vel Ecclesiasticum interd. cum feruare, nisi &c.

Quartum est, duplicem haberi tenorem eiusdem cõstitutionis, qua facta est proposita restrictio. Quæ de re quantum videbatur ad institutum nos h. sufficere, iam tractatum est in lib. 1. cap. 9. sect. posteriore, & in seq. cap. 10.

Quomodo tollatur minor excommunicatio.

SECTIO III.

152. AD huius rei cognitionem duo docenda sunt, alterum, quis absolueri possit à minori excommunicatione: alterum, quis modus sit ab ea absoluedi.

Quod attinet ad prius, constat ex cap. Nuper. De sentent. excommunicationis; ab excommunicatione minore lata à iure, posse absolueri non modo Episcopum, sed etiam Parochum. Quod Couar. tanquam communem sententiam Canonitarum ad idem cap. & Scholasticorum in 4. distinctione 18. proponit ad cap. Alma mater, 1. par. §. n. 12. 6. Dixi lata à iure, quia si ab homine ferretur (quod non est in usu, vt iam ante monuimus) ab ea absolueri possentatum is qui eam tulisset, aut ipsius successor, vel superior (nisi forte esset casus necessitatis) prout habent Richar. in 4. dist. 18. art. 9. quest. 3. & Gabr. eadem dist. quest. 3. dubio penultimo.

153. SED DIFFICULTAS EST, an ab ea quæ est à iure, possit absolueri quislibet Sacerdos, etiam ille qui talis excommunicati Parochus non est? Nauar. enim in Enchir. cap. 27. num. 25. §. 9. item §. ad cap. Placet. De penit. dist. 6. num. 25. existimat quemlibet Sacerdotem simplicem posse absolueri ab excommunicatione minore, sicut potest absolueri à peccatis venialibus non habentem mortalia: siquidem, vt Caiet. notat in verbo Excommunicatio, cap. vlt. sub fin. ex eo, quod penitens habet solum peccata venialia continentia, consequenter habet potestatem subiciendi se cuiuslibet Sacerdoti, cum à nulli de illis confiteri teneatur. Sententia autem communis est in contrarium, de qualitate Vgolinus tab. 3. cap. 4. In eo vero fundatur, quod minor excommunicatio sit censura Ecclesiastica, cuius vt impositio, sic & ablatio, actus est iurisdictionis; utque adeo requirens Ecclesiasticam iurisdictionem fieri contentiosis; quæ Prælatorum, non aliorum Sacerdotum, nisi ex commissione: quæ non inuenitur facta ad absoluedum à minore excommunicatione illis omnibus qui tantummodo veniale possunt sacramentaliter absolueri.

154. Nam in cap. Nuper, §. In secundo, De sentent. excommunic. in quo maxime censeri potest illa sententia fundari, sermo est aperte de Episcopo, & de proprio Sacerdote, seu Parocho, cui simul cum Episcopo subibi potestas absoluedi ab excommunicatione: eà iure, eam huius author sibi non referuauerit. Quod aduerte locum habere non tantum in habente dignitatem adiunctam animarum cura, sed etiam in Parocho simpliciter, etiam eo qui nondum sit Sacerdos. Quædere Vgolinus in eod. cap. 4. §. 2. Et ratio est, quia hic quoque vere habet populum proprium. Nec obici potest, quod non quadret in eum appellatio proprii Sacerdotis: quia etsi nondum sit, debet tamen ex obligatione non multo post Sacerdos esse. Cæteris autem Sacerdotibus talis potestas non inest nisi eis committatur à Papa, vel ab Episcopo, vel à Parocho, qui etiam habet eam ordinariam, vt pote à iure annexam officio ipsius. Pro quo faciunt quæ idem Vgolinus persequitur in sequenti §. 3. & 4. Adde ex eodem consequenter in §. 5. cum in memorato cap. Nuper, de propriis tantum Sacerdotibus mentio habeatur, Parochum non posse à minori excommunicatione absolueri Parochianum alterius Parochiæ, sed tantum suæ, nisi ex commissione; sicut nec potest simplex Sacerdos.

Ad illud autem quod pro Nauarri opinione attulimus; respondendum est, non sequi, vt si quis potestatem habeat absoluedi à peccatis venialibus, habeat pariter absoluedi ab excommunicatione minore incurfa ob peccatum veniale. Nam diuersa sunt vincula peccati venialis, & minoris excommunicationis, propter ipsum impositæ: diuersamq; absoluedi potestatem requirunt: vinculum enim peccati re-

quirit necessario potestatem ordinis, non item potestatem iurisdictionis in foro contentioso: contra vero excommunicationis vinculum necessario requirit hanc potestatem posteriorem, non item illam priorem.

Verumtamen quia minor quoque excommunicatio impedimentum est absolutionis sacramentalis, consentaneum est, existimare Ecclesiam, quæ confessionem venialium relinquit adeo liberam, concedere Confessariis indifferenter potestatem requisitam ad eorundem peccatorum absolutionem debitam. Dicit autem potest. cap. Nuper. De sentent. excommunic. esse intelligendum de excommunicatione maiore, quæ incurritur tantum ob peccatum mortale: cuius absolutio solis propriis Sacerdotibus concessa est. Quocirca ad vitandas anxietates, quibus vexari possunt conscientie timorata, non reuerim sequi in praxi ipsius Nauarri tanti Doctoris sententiam: cui fauet communis usus, quo absolutioni à peccatis præmittitur absolutio ab excommunicatione quod inepte facerent simplices Sacerdotes audientes habentem solum venialia, si nequidem ab excommunicatione minore possent absolueri. Cæterum ex parte excommunicati, absolutio minoris excommunicationis, vt annotat Sotus in 4. dist. 21. q. 2. art. 3. col. 4. nihil aliud exigit quam vt ipse proponat obedire Ecclesie, abstinendo à peccato, quod annexam habet ralem excommunicationem.

155. Quid attinet ad posterius: hoc est, ad modum absoluedi ab excommunicatione: nota primo ex Sylu. Absolutio 3. num. 1. §. 5. non debere eam dari sub conditione actus futuri: puta dicendo: Absoluo te, si hoc vel illud præstiteris: quia talis conditio suspedit actum, & illum facit sine effectu. Nota secundo, ex eodem in eod. num. 5. in ea absolutione solemnes caremonias non adhiberi, id est, nec verberari excommunicatum, nec dici preces, nec cautionem iuratoriæ peti: sed solum confessionem: adeo vt ad illius modum necessarium, id est, sine quo non sit, & quo seruato valida est absolutio, sufficiant hæc nuda verba: Absoluo te ab excommunicatione, aut relaxo tibi excommunicationem, aut alia æquiualentia, prolata cum intentione absoluedi. Imo, vt ait Sotus in 4. dist. 22. q. 1. art. 1. sub finem, potest simul dari absolutio ab excommunicatione, & à peccatis dicendo: Ego te absoluo ab excommunicatione, & à peccatis. Ad bene esse vero, & solemnitatem quandam illius hæc verba ex eodem Syluest. Absol. 6. num. 6. dicimus esse accommodata: Ego te absoluo à vinculo minoris excommunicationis quam incurristi propter participationem cum excommunicato maiore excommunicatione nominatim denunciato, aut cum notorio percussore Clerici, & resituo te Sacramentis Ecclesie. Quod si quis pluries eandem incurrit, dicendum erit, quam toties incurristi. Si vero casus incertus occurrat in quo dubium sit, an talem excommunicationem penitens incurrit, conditionaliter debet dari absolutio, vt sic eam dicitur: Absoluo te à vinculo excommunicationis in quantum possum, & indiges.

TRACTATUS II.

De suspensione.

Vthores de suspensione tractantes referunt Henriquez lib. 13. suæ summæ cap. 31. in initio, & Alphonsa Vualdo in initio tractatus quem de ea instituit in 2. parte candelabri aurei. Quibus accessere merito nominandi Vgolinus De censuris tabula 4. Suarez tomo 5. ad 3. partem D. Thomæ disput. 25. & sex sequentibus. Dicemus autem primo De nomine & definitione suspensionis, 2. De multiplici illius diuisione, 3. De causis, 4. De effectu, 5. De illius interruptione, & cessatione, 6. De depositione & degradatione, cum quibus eam habet affinitatem, vt nonnunquam inter se confundantur, prout notat Syluest. in verbo Degradatio, sub initium, 7.

De casibus in quibus suspensio incurritur.

